

Notes breus

CONFIANCES

Ha estat constituïda l'Associació de creditors del Banc de Reus. Des de l'endemà de la suspensió de pagaments del nostre banc local que s'imposava l'agrupament dels posseïdors de rosees en contra de l'entitat suspena. Els dies que ha tardat en constituir-se, han estat hores perdudes que podran, no obstant, reseabalar-se, si l'Associació es dona manya a fer positiva la finalitat perquè ha estat creada.

El Banc, trobant-se en situació difícil per atendre els seus compromisos, s'emparà al recurs legal de la suspensió. La intervenció judicial donà compliment a la petició del banc, per tal que els compromisos deixessin de tenir un terme peremptori. Però el Banc no ha d'estar indefinidament en situació de suspensió. Ha d'arribar un dia que caldrà que pagui. Una vegada toqui al seu terme la tramitació que la llei determina, el suspès farà les seves proposicions definitives d'arranjament. No les ha de fer, però, al primer que passi pel carrer. Les ha de fer als seus creditors, als seus impositors de caixa d'estalvis, als seus compte correntistes, als seus depositants de valors, a tots aquells que en una forma o altra atorgaren un dia la confiança al Banc i avui tenen en perill llurs interessos. Però per tal de fer possible una solució satisfactòria, hi ha d'haver una majoria de capital compacte que pugui convenir una fórmula capaç d'adaptar les disponibilitats de l'Establiment, amb els interessos dels perjudicats, la qual cosa no pot aconseguir-se sinó mitjançant l'associació dels creditors.

La tardança a constituir-se l'Associació i l'apatia que hom ha notat, fins ara, a inscriure-s'hi, convida a reflexionar fonament sobre la manera d'ésser de la nostra gent. Hauria costat menys indubtablement, d'organitzar una sorollosa manifestació dardaire de conseqüències escandaloses i inútils, que de portar a terme aquesta Associació. Malgrat tot, l'Agrupació per fi ha estat feta. Que els dirigents hi posin cura i ella serà el camí únic i viable per a la defensa dels creditors, per a la tranquil·litat de la comarca i per al manteniment del prestigi de casa nostra.

XEIX

Macià a Madrid

En sortir aquestes ratlles a la llum, Macià ja serà camí de Madrid per tal de presentar l'Estatut al cap del Govern de l'Estat Espanyol.

Aquest viatge respon a la seguida de tràmits legals imposats pels mateixos homes que avui governen, i, per tant, no té res d'extraordinari i molt menys vol ésser una imposició precipitada de les aspiracions de Catalunya.

Fins avui, l'Esquerra Republicana de Catalunya, els homes de la qual tenen la responsabilitat del Govern de la Generalitat, no ha fet altra cosa que complir de la manera més lleal tots els pactes que ha signat amb el govern espanyol.

Diuen els pactes que l'Estatut deuria ésser votat pels diputats de la Generalitat, després pels Ajuntaments, després per un plebiscit de tot Catalunya i, finalment, devia ésser presentat a Madrid.

No compremem, doncs, com hi hagi qui pugui dir que l'actitud de Macià i dels seus partidaris sigui perturbadora, si precisament tota la seva actuació no es surt gens del marc establert pels compromisos.

Diuen que primer s'ha de discutir la Constitució i les lleis econòmiques i agràries. Per què no les discuteixen? Fa un mes que el Parlament és obert i encara és l'hora que ens hàgim d'assabentar del que s'ha fet de profitós en aquella casa.

No serà culpa nostra que després de quatre mesos aquells senyors de Madrid no hagin pogut redactar una Constitució i totes les lleis agràries i econòmiques que fos menester. Com tampoc no som culpables de què totes les comissions que estan encarregades de realitzar aquesta feina no acabin mai d'enllestir-la i el Congrés hagi d'entretenir-se discutint tots els dies una sèrie de niciees, perquè no gosen tancar la porta per manca de lleis a discutir.

No volem defugir, però, hi ens en fem responsables, la part de culpa que ens toca, de la tasca que han realitzat els nostres representants a la Generalitat; car mentre els de Madrid estaven en una inactivitat molt descoratjadora com ho prova l'estat en que es troben tots els dictàmens, ací a Catalunya

es treballava de ferm en la redacció de l'Estatut. Per això resulta ara, que mentre ells no saben què discutir, perquè encara no han fet res, nosaltres tenim ja redactat i votat tres vegades l'Estatut.

Les nostres discrepàncies, en aquest cas, no poden ésser altres que els de Madrid es donen vergonya que els catalans hagin treballat tant i els obliguin a què esdevinguin una realitat tots aquells ampulosos afalacs que ens havien fet ans i després de la República.

Macià arribarà a Madrid, presentarà l'Estatut i parlarà amb la franquesa i llealtat de sempre. Amb seguretat que les seves paraules escandalitzaran als de sempre i potser a algú més; però, amb tot, tenim la seguretat que Macià tornarà a Catalunya sense que a Madrid hagi passat res d'extraordinari.

El que no sabem és si Macià podrà lligar prou bé els caps per tal que l'Estatut sigui aprovat sense modificacions i sense gaires discussions. Si però, que tenim la ferma seguretat que l'Estatut serà implantat a Catalunya.

Voldríem que tots aquells catalans que en sàpiguen i puguin, meditesin un xic entre la tasca i l'actitud dels homes que governen Catalunya i la dels homes del Govern de Madrid. No cal ésser gaire entés per poguer constatar que els nostres representants han realitzat una bona tasca en tots els ordres, i que si no han fet més, ha estat precisament pels obstacles i per les negatives de delegar-les certes facultats que els governants de Madrid els han imposat i negat.

S'ha de tenir en compte, encara, que a Catalunya ja s'estan estudiant tots els problemes interns que plantejarà l'aprovació de l'Estatut, i tenim la seguretat que així que tinguem l'autonomia, els nostres representants trobaran el camí tant desbroçat que no caldrà més que acoplar i donar forma a les opinions dels tècnics de cada matèria. Els nostres diputats no caldrà que facin festa per manca de feina.

Aquests són els homes de l'Esquerra Republicana de Catalunya, els quals, si bé tindran molts defectes, són els únics que treballen

ecos

EXCESSOS

Ara, a mitja nit, em desperten els primers sorolls menaçadors de la tamborinada. Un celistre, agut com el tall d'un ganivet passa per les finestres mal tancades. Amb un galop silenciós ha arribat el núvol inflat de tempesta i de sobte eselata el tro amb ressons fragorosos. Cau la pluja. De primer, amb gotes voluminoses, grasses, que fan avivar la passa al noctàmbul retrassat; després, com si una mà bàrbara esmunyís el núvol, l'aiguat excedeixiu.

Per què, em pregunto, aquestes hores espesses de l'estiu només ens porten dimensions excessives? Ja és molt viure tot el dia entre superlatius; parlar, amb màxima tensió d'ànim, de vagues, de conflictes i de malestars; de les xifres astronòmiques de l'atur forçós i de les crisis econòmiques mundials; ja és fort viure pendent del diari amb l'amarga certesa que l'última notícia serà la pitjor; perquè ara vingui la naturalesa i ens posi també per decorat, galvanismes i excitacions desafortades.

No és aquesta pluja la carícia que fa el cel als germans de la terra. No és riquesa ni és bondat. És la reacció brutal d'una secor de la terra i d'una calor asfixiant. Són capricis baromètrics. Violències!

L'home, llençat fora del paradís, portava dintre el cap un arma per reconquerir-lo: la voluntat d'ordenació. Però el Diable li va injectar dins les entranyes un túixec dels més terribles efectes: li va insuflar el pòsit dels seus instints animals.

Molt impera encara la influència satànica que s'oposa a tot intent de norma. L'aigua, en les nostres terres resseques, o escaseja tant com en un desert beduí o davalla tumultuosament desastrosa, arrossegant-ho tot.

I com l'aigua així és el nostre valor, i el nostre patriotisme, i la nostra passió...

GESTUS

de ferm i donen la sensació que els preocupen els problemes capdals que té plantejats el nostre poble.